

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2718/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јовановић адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Бамби“ у Параћину, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Параћин, ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3626/20 од 02.03.2021. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3626/20 од 02.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3626/20 од 02.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 154/20 од 03.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са посла за период од јуна 2015. године закључно са мајем 2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 50.592,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3626/20 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 154/20 од 03.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади трошкова за долазак и одлазак са рада. Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права. Питање накнаде трошкова превоза запослених решава се у сваком конкретном случају, с тим да претходно обраћање послодавцу за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла није услов за покретање судског поступка. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5) Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада поднета је дана 05.07.2018. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић